

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/154/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201480
Dátum vydania rozhodnutia: 22.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013201480.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: Koala Tours, a.s., so sídlom Dunajská 8, 811 08 Bratislava, IČO: 35 822 244, zastúpeného JUDr. Tomášom Klieštencom, advokátom so sídlom Ulica Waltariho 7, 921 01 Piešťany, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, Prievozská 32, 827 99 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0294/99/2013 z 30. mája 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/195/2013-89 z 20. marca 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/195/2013-89 z 20. marca 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol podanú žalobu žalobcu a účastníkom nepriznal náhradu trov konania.

Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného č. SK/0294/99/2013 z 30. mája 2013, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, č. P/0313/01/2012 z 19. marca 2013 vo výrokovej časti a v príslušnej časti odôvodnenia, pričom žalobcovi bola uložená pokuta vo výške 10.000,- Eur za porušenie povinnosti podľa § 4 ods. 1 písm. h), § 5 ods. 1 a § 7 ods. 2 písm. a) a b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“).

Krajský súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že je nesporné, že zmluva o obstaraní zájazdu, resp. cestovná zmluva a zmluvný vzťah medzi obstarávateľom zájazdu (cestovnou kanceláriou) ako poskytovateľom služby a objednávateľom ako spotrebiteľom, je spotrebiteľskou zmluvou. V tejto

súvislosti teda vznikli žalobcovi ako poskytovateľovi uvedenej služby povinnosti vyplývajúce z § 4 ods. 1 písm. h) zákona o ochrane spotrebiteľa, teda poskytovať služby spôsobom, ktorým umožňuje ich riadne a bezpečné použitie. Krajský súd vyjadril súhlas s názorom žalovaného, že pod riadnym poskytnutím služby sa rozumie poskytnutie služieb v súlade so zmluvnými podmienkami a v súlade so zákonnými podmienkami. Patrí sem zabezpečenie nerušeného stravovania, funkčnosť lehátok, ako aj užívanie pláže patriacej k hotelu bez naplavenín, exkrementov či práce strojov, resp. šíriaceho sa zápachu, spadajú pod pojem riadneho a bezpečného použitia služieb. Nedodržaním riadneho a bezpečného použitia služieb, čo bolo v konaní preukázané, došlo k porušeniu vyššie uvedených povinností žalobcu.

Podľa názoru krajského súdu, správny orgán vyjadril jednoznačne, v čom spočívalo konanie účastníka konania vyhodnotené ako nekalá obchodná praktika vo vzťahu k informáciám o stave pláže v oficiálnom vyhlásení účastníka konania. Výrok rozhodnutia spolu s jeho odôvodnením predstavuje jeden celok, z ktorého je zrejme, aké porušenie povinností bolo žalobcovi vytýkané. Z celého rozhodnutia je preto nepochybné, za aký skutok bol žalobca sankcionovaný a vzhľadom na špecifikáciu, ktorá je rozvedená v odôvodnení rozhodnutia vyplýva, že nemôže prísť k zámene s iným deliktom žalobcu. Podľa žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, vyjadrenie vo vyhlásení žalobcu z 11. júna 2012, že hotel spĺňa popis uvedený v katalógu CK a naplavené riasy ako dôsledok predchádzajúceho búrkového počasia boli odstránené, nepochybne mohlo v spotrebiteľoch vzbudiť dojem, že sa jednalo o mimoriadnu situáciu, pričom toto tvrdenie sa ukázalo byť ako nepravdivé (kontrola inšpektorov Slovenskej obchodnej inšpekcie - ďalej len „kontrola inšpektorov SOI“). Je potom opodstatnené konštatovať nedodržanie zásad čestnej obchodnej praxe či všeobecnej zásady dobrej viery, kedy účastník konania nepostupoval s odbornou starostlivosťou, aká sa vyžaduje v oblasti jeho činnosti.

Ďalej krajský súd uviedol, že povinnosťou žalobcu bolo zabezpečiť poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné použitie; dodržiavať zákaz klamania spotrebiteľa uvádzaním nepresných, nejasných a dvojzmyselných údajov o nákupných podmienkach; dodržiavať zákaz nekalých obchodných praktík; čo účastník konania porušil. Tvrdenia účastníka konania o tom, že z jeho strany nedošlo k pochybeniu nie je dôvod na vyvodenie zodpovednosti za porušenie zákona, sú v rozpore s vnímaním stavu poskytovaných služieb a prostredia rezortu zo strany spotrebiteľov, ako aj postrehmi inšpektorov pri vykonanom zisťovaní na mieste. Skutočnosť, že v nasledujúcich turnusoch boli spotrebiteľia spokojní, čo naznačuje, že zrejme prišlo k odstráneniu nedostatkov, nie je dôvodom na zbavenie sa zodpovednosti za porušenie povinností uvedených v napadnutom rozhodnutí. V rámci všeobecných informácií uvedených na strane 348 platného katalógu žalobca upozorňoval, že nemôže vylúčiť, že klimatické podmienky, vietor, príliv, odliv a morské prúdy spôsobia nánosy, náplavy napr. rias, vodných tráv a pod. K uvedenému upozorneniu krajský súd uviedol, že upozornenie sa vzťahuje ku všetkým ponukám obsiahnutým v katalógu, pričom pre bežného spotrebiteľa táto informácia predstavuje funkciu upozornenia na prípady, ak nastane výnimočná udalosť uvedeného druhu, však z reklamácií spotrebiteľov v súvislosti so zisťovaním na mieste zo strany SOI vyplynulo, že náplavy rias na hotelovú pláž nie sú výnimočnou záležitosťou, čo potvrdil aj samotný žaloba, ktorý uvádzal, že pláž bola v toto smere čistená každý deň. Odvolací orgán uvádza, že aktivita mechanizmov bola v inšpekčnom zázname konštatovaná počas 5 dní (19. júna 2012, 20. júna 2012, 21. júna 2012, 25. júna 2012 a 28. júna 2012) záznamu, na audiovizuálnom zázname je prítomnosť strojov na pláži zachytená aj dňa 23. júna 2012.

Krajský súd súhlasí aj s názorom žalovaného, že nie je v súlade s hygienickými zásadami, aby mačky boli prítomné na stoloch v priestoroch reštaurácie, aj keď sa prípadne do kontaktu so stravou nedostali (DVD, fotodokumentácia). Čo sa týka ležadiel, videozáznamom boli inšpektormi SOI zaznamenané viaceré poškodené ležadlá na pláži prislúchajúcej predmetnému hotelu počas štyroch dní (19. júna 2012, 23. júna 2012, 26. júna 2012 a 27. júna 2012), pričom už dňa 19. júna 2012 na zhromaždení dovolenkujúcich klientov s delegátkou sa títo o. i. sťažovali aj na poškodené ležadlá. Pokiaľ žalobca vo svojom oficiálnom vyjadrení uviedol, že hotel spĺňa popis uvedený v katalógu CK a naplavené riasy ako dôsledok predchádzajúceho búrkového počasia a iné nedostatky boli odstránené, toto tvrdenie mohlo u spotrebiteľov vzbudiť dojem, že sa jednalo o mimoriadnu situáciu, pričom toto tvrdenie sa ukázalo byť ako nepravdivé.

Vo vzťahu k výške pokuty krajský súd uviedol, že pri určovaní výšky prihliadol na skutočnosť, že nezabezpečením poskytovania služieb (cestovného ruchu) spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné použitie, klamaním spotrebiteľa uvedením nepresných, nejasných a dvojzmyselných údajov o nákupných podmienkach poskytovanej služby a nedodržaním zákazu nekalej obchodnej praxe, účastník konania porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Následkom protiprávneho konania bolo porušenie práv spotrebiteľa chránených dotknutými ustanoveniami citovaného zákona. Správny orgán prihliadol na charakter, ako aj rozsah zisteného porušenia zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý konkretizoval nutnosť denného čistenia pláže motorizovanými strojmi z dôvodu opakujúceho sa naplavovania vodných rias a trávy, aj keď v ranných hodinách, avšak za prítomnosti dovolenkujúcich s ich rodinami, čo napokon neodstránilo problém naplavenín rias a vodnej trávy na pláži, zápachu šíriaceho sa zo zozbieraných naplavenín ako aj miestami sa vyskytujúcich exkrementov na pláži od zvierat poskytujúcich tradičné jazdy a poškodených ležadiel na pláži, prítomnosti zvierat v priestoroch reštaurácie hotela. Ďalej krajský súd uviedol, že závažnosť konania účastníka je o to väčšia, že aj vo svojom oficiálnom stanovisku CK k aktuálnej situácii v Tunisku - hotel Almapura Thalassa & Spa z 11. júna 2012 pre klientov, ako aj v rámci odpovedí na otázky spotrebiteľov uviedol, že naplavené riasy ako dôsledok predchádzajúceho búrkového počasia boli odstránené, boli odstránené i individuálne nedostatky pri ubytovaní, čo bolo inšpektormi, ktorí sa zúčastnili druhého turnusu preukázané ako nepravdivé, nakoľko dané nedostatky pretrvávali. Nedodržaním dobromyseľnosti a odbornej starostlivosti zo strany predávajúceho došlo k značnému ovplyvneniu spotrebiteľov v procese ich rozhodovania o kúpe zájazdu alebo prípadne samotnej účasti na ňom. Bez náležitého vyhodnotenia všetkých okolností, ktoré im neboli zo strany žalobcu úplne a pravdivo odprezentované, bolo do značnej miery ovplyvnené ekonomické správanie a následné kvalifikované rozhodnutie spotrebiteľov. Neposkytnutie dostatočných informácií o ponúkanej službe, resp. informácií zodpovedajúcich realite bolo spôsobilé zapríčiniť, že spotrebiteľia urobili rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak pri znalosti všetkých relevantných faktov neurobili.

Súd považoval za nedôvodnú námietku žalobcu ohľadom okolnosti, že fotodokumentácia vyhotovená spotrebiteľmi je tendenčná a účelová, fotky skresľujúce a naaranžované. K totožným poznatkom a zisteniam ohľadom nedostatkov konštatovaných zákazníkmi, dospeli svojimi šetreniami aj inšpektori pri kontrole v ďalšom turnuse.

K námietke žalobcu, že výrok napadnutého rozhodnutia nie je zrozumiteľný a nejednoznačný uviedol, že nie je dôvodná, nakoľko z textu druhostupňového rozhodnutia vyplýva, že došlo k zmene formulácie celého výroku prvostupňového správneho orgánu, z ktorého bola zároveň jedna, presne citovaná časť vypustená. I keď sa príslušný text nezhoduje so znením výroku prvostupňového rozhodnutia, nedošlo ním k prekvalifikovaniu protiprávneho konania žalobcu, tento bol totožný s právnou kvalifikáciou konštatovanou prvostupňovým správnym orgánom. Odvolací orgán upustil od sankcionovania za nekalú obchodnú prax spočívajúcu v uvedení nesprávneho názvu hotela, následkom čoho došlo k zníženiu sankcie. Keďže v oboch rozhodnutiach bolo presne a rovnako definované porušenie povinnosti žalobcu, nemohlo dôjsť k popretiu procesných práv žalobcu spočívajúcich v nemožnosti riadneho identifikovania skutku a náležitému bráneniu práva. Nakoľko žalobca nenamietal výšku uloženého pokuty, krajský súd sa ňou nezaoberal.

Krajský súd dospel k záveru, že konanie správnych orgánov ako i napadnuté rozhodnutie boli v súlade so zákonom, rozhodnutie vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, súd v konaní nezistil vadu, ktorá by mohla spôsobiť nezákonnosť napadnutého rozhodnutia a preto žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie a domáhal sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že ruší rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie č. SK/0294/99/2013 z 30. mája 2013 a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie, nakoľko rozhodnutie krajského súdu vychádza z neúplného zistenia skutkového stavu veci, z čoho vyplýva nesprávne právne posúdenie veci, ako aj krajský súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho

posúdenia veci a zároveň sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pre súdom.

V odvolaní uviedol, že krajský súd sa nijakým spôsobom nezaoberal dôvodmi uvedenými v žalobe s tým, že sa v odôvodnení rozsudku príliš zaoberá výkladmi jednotlivých právnych ustanovení a vyjadreniami sporných strán predchádzajúcich predmetnému súdnemu konaniu, pričom sa nedostatočne zaoberá zákonnosťou rozhodnutia a postupu správneho orgánu. Rozhodnutie a postup žalovaného, akým toto rozhodnutie vydal, považuje za nezákonné z dôvodu, že rozhodnutie je zmätočné, pričom s týmto tvrdením sa krajský súd nezaoberal dostatočne a len sa stotožnil s názorom žalovaného. Krajský súd podľa vyjadrenia žalobcu sa nedostatočne zaoberal dôvodmi uvádzanými v žalobe, ako aj vo všetkých predchádzajúcich písomných vyjadreniach adresovaných správneho orgánu. Vo svojom rozsudku na niekoľkých stranách zosumarizoval jednotlivé tvrdenia predložené sporovými stranami, pričom samotné úvahy súdu, ktoré viedli súd k rozhodnutiu sú veľmi strohé a nepostačujúce, nakoľko súd len prevzal názory orgánov, ktoré rozhodovali v správnom konaní. Žalobca poukázal na článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, resp. na článok 46 ods. 1 ústavy SR, ktoré zavádzajú súdy na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí. Podľa názoru žalobcu, rozsudok krajského súdu nevyhovuje zákonným a ústavným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí z hľadiska princípov spravodlivého procesu a to najmä pokiaľ ide o jeho úplnosť, zrozumiteľnosť a presvedčivosť, čím bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Krajský súd najmä neuviedol, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní nevenoval takmer žiadnu pozornosť skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné, nakoľko správny orgán v rozhodnutí ani v samotnom konaní o odvolaní neodstránil hmotnoprávne a procesné vady, ktoré urobil prvostupňový orgán a kvôli ktorým bolo podané odvolanie, v ktorom žalobca veľmi podrobne opísal tieto vady. Ústredný inšpektorát pri rozhodovaní o tomto odvolaní ako druhostupňový správny orgán dôvody nezákonnosti uvedené v odvolaní vôbec nevyvrátil a zmenil prvostupňové rozhodnutie s tým, že vynechal jednotlivé výroky prvostupňového správneho rozhodnutia, ostatné zmenil alebo vypustil alebo nahradil znenie výroku, pričom sa pridržiaval skutkového stavu opísaného (nie preukázaného len prvostupňovým orgánom, na základe čoho teda nemohol správne a zákonne rozhodnúť) a samotné rozhodnutie sa stalo týmto konaním zmätočné, nakoľko nie je jasné konečné znenie rozhodnutia.

Žalobca ďalej uviedol, že krajský súd nevykonával žiadne ďalšie dôkazy, pričom vychádza z nesprávnych skutkových zistení, ktoré ústredný inšpektorát ako žalovaný len prevzal od prvostupňového správneho orgánu - inšpektorátu a nedostatočne preveril a zistil odôvodnenosť jednotlivých tvrdení. Tvrdenia týkajúce sa naplavenín na pláži, prítomnosti mačiek v areáli hotela a ostatné tvrdenia nie sú ničím dostatočne podložené. Rovnako tvrdenie, že nešlo o výnimočný stav je len dohad a predpoklad inšpektorátu, ktorý nie je ničím podložený a napriek tomu sa krajský súd stotožnil aj s takýmito tvrdeniami. Zároveň žalobca poukázal na nepravdivosť tvrdenia súdu, že skutočnosť, že v nasledujúcich turnusoch boli spotrebitelia spokojní, čo naznačuje, že zrejme prišlo k odstráneniu nedostatkov, nie je dôvodom na zbavenie sa zodpovednosti za porušenie povinností uvedených v napadnutom rozhodnutí. Samotné konštatovanie súdu potvrdzuje, že došlo k náprave, teda naplaveniny na pláži boli len dočasné a výnimočné, na čo žalobca upozornil spotrebiteľov vo svojom katalógu, teda nemohlo dôjsť k nekalej obchodnej praxi. V správnom, ani v súdnom konaní nebolo dokázané, že naplaveniny sa na pláži nachádzajú každodenne, preto tvrdenie, že tento stav pretrváva nie je na mieste. Pojem „pretrváva“ označuje stav, ktorý veľmi dlho zostáva nezmenený, resp. vydrží po dlhý časový úsek. Z predložených dôkazov je jednoznačné, že nie je možné tvrdiť, že stav naplavenín na pláži pretrváva, nakoľko pláž je dôkladne denne čistená, čo potvrdili aj spotrebitelia ďalších turnusov. Tvrdenie krajského súdu v odôvodnení rozsudku, že náplavy rias na hotelovú pláž nie sú výnimočnou záležitosťou podložil krajský súd aktivitou mechanizmov v inšpekčnom zázname konštatovaných počas piatich dní. Žalobca poukázal na to, že ide o päť dní z turnusu v trvaní 11 dní, teda uvedené obdobie piatich dní bolo vyvolané klimatickými podmienkami, vetrom, prílivom, odlivom a morskými prúdmi, ktoré žalobca nemôže ovplyvniť a na tieto spotrebiteľov upozornil. Taktiež tvrdenia týkajúce sa pretrvávania individuálnych nedostatkov pri ubytovaní považuje žalobca za nedostatočne preukázané, nakoľko spotrebitelia ďalších turnusov sa nestážovali na žiadne nedostatky, preto nie je možné vyvodzovať závery o pretrvávaní

nedostatkoch len zo zistení inšpektorov zúčastnených na ďalšom turnuse. K námietke tendenčnej a účelovej fotodokumentácie vyhotovenej spotrebiteľmi žalobca uviedol, že krajský súd neuviedol, na základe akých úvah dospel k takému záveru. Ku konštatovaniu krajského súdu v odôvodnení rozsudku, že došlo k zmene formulácie celého výroku prvostupňového správneho orgánu, z ktorého bola jedna, presne citovaná časť vypustená, žalobca uviedol, že uvedené sa nezakladá na pravde, nakoľko zo zmeneného rozhodnutia sú vynechané viaceré jednotlivé výroky prvostupňového rozhodnutia alebo vypustené, aj keď v časti výroku prvostupňového rozhodnutia uvedené boli a ďalší z výrokov je zmenený vo svojom znení a z tohto dôvodu nie je jasné konečné rozhodnutie. Ústredný inšpektorát zmenil rozhodnutie prvého stupňa tak, že jednotlivý výrok vynechal, v časti porušenia zákazu nekalých obchodných praktík uviedol celé znenie, ktoré však nie je totožné so znením, ktoré bolo uvedené v prvostupňovom rozhodnutí, čo v rozhodnutí ústredného inšpektorátu nie je uvedené, ďalej neuviedol, či ostatné výroky vypustil, nahradil, ponechal, vynechal alebo zmenil. Predmetné rozhodnutie je pre tieto nedostatky nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sž 106/01, v zmysle ktorého výrok rozhodnutia musí byť určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania. Ďalej žalobca poukázal na ustanovenie § 47 ods. 2 správneho poriadku a na judikatúru súdov v správnom súdnictve ohľadom znenia výroku rozhodnutia, z ktorých je zrejmé, že ak výrok rozhodnutia nie je formulovaný presne, určito, stručne a musí úplne vyjadrovať vyriešenie veci, ktorá je predmetom správneho konania, je to dôvod, aby súd zrušil rozhodnutie správneho orgánu z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť.

Rozhodnutie správneho orgánu musí byť také, aby účastník, resp. každá tretia osoba, ktorá ho dostane do ruky, si mohla vytvoriť z odôvodnenia rozhodnutia obraz o prejednávanej veci a vydanom rozhodnutí. V odôvodnení po opísaní veci má nasledovať rozbor dôkazov a ostatných podkladov pre rozhodnutie. Je potrebné reagovať na pripomienky a návrh účastníkov konania na ich vyjadrenia k podkladom rozhodnutia a vysporiadať sa aj s prípadnými rozpormi v jednotlivých dôkazoch. Následne sa uvedú závery o tom, ktoré skutočnosti sa považujú za nepochybne zistené, posúdi sa ich právny význam, vysloví úsudok o predmete konania a zdôvodní sa použitie právnej normy citovanej vo výroku rozhodnutia. Rozhodnutie musí byť zrozumiteľné nielen pre správny orgán, ktorý ho vydal, ale aj pre ostatných účastníkov konania. Krajský súd sa zmätočnosťou a nezrozumiteľnosťou rozhodnutia správneho orgánu takmer vôbec nezaoberal, nereflektoval na tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, nezohľadnil ani žalobcom uvedený judikát týkajúci sa náležitostí výroku rozhodnutia.

Záverom žalobca uviedol, že v konečnom dôsledku nedostatočné zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie má vplyv aj na výšku uloženej pokuty, nakoľko v prípade zohľadnenia tvrdení žalobcu by nedošlo k záveru, že došlo k porušeniu zákazu nekalých obchodných praktík, teda žalobcovi by nebola uložená žiadna pokuta v správnom konaní a v prípade čiastočného preukázania, by bola pokuta uložená v nižšom rozsahu. Nevyhnutné je zohľadniť, že sa jedná o dočasne nedostatky v prípade len jedného žalobcom ponúkaného hotela, pričom za obdobie rovnakých turnusov týkajúcich sa toho istého hotela boli uložené pokuty aj ďalším cestovným kanceláriám, pričom je veľmi nepravdepodobné, že by sa viaceré cestovné kancelárie dopustili tých istých porušení.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril vo svojom písomnom vyjadrení z 13. mája 2015. Uviedol, že naďalej trvá na svojich vyjadreniach prezentovaných jednak vo svojom druhostupňovom rozhodnutí, ktorým zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ako aj vo vyjadrení k žalobe z 26. septembra 2013. K argumentácii žalobcu uviedol, že v odvolaní nie sú uvedené žiadne relevantné skutočnosti ani dôkazy, ktoré by inak spochybňovali jednak druhostupňové rozhodnutie vydané v správnom konaní, ako aj rozsudok krajského súdu. Podľa žalovaného rozsudok obsahuje jednak právnu argumentáciu žalobcu ak aj právne zdôvodnenie veci žalovaným, z obsahu odôvodnenia jasne vyplýva, že sa oboznámil s obsahom administratívneho spisu predloženého žalovaným a zisteným skutkovým stavom, pričom uvedené vyhodnotil s poukazom na príslušné ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a Správneho poriadku a stotožnil sa s právnym záverom žalovaného vo veci, pričom sa zároveň vyrovnal s jednotlivými námietkami žalobcu. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade s platnou právnou úpravou, na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, pričom správny orgán v danom prípade postupoval v súlade so zásadami správneho konania, s námietkami a podkladmi predloženými žalobcom sa správny orgán pri rozhodovaní podrobne a dôsledne zaoberal, pričom svoje

skutkové, ako aj právne závery v odôvodnení napadnutého rozhodnutia náležite a vyčerpávajúco odôvodnil. Žalobca v podanom odvolaní v zásade zopakoval skutočnosti, ktoré uviedol už vo svojej žalobe, ako aj v odvolacom správnom konaní, s ktorými sa žalovaný riadne vyrovnal v rámci napadnutého rozhodnutia a vyjadrenia k žalobe, na ktoré odkazuje.

Žalovaný opätovne podrobne poukázal na skutočnosti vyplývajúce z jednotlivých kontrol inšpektorov uskutočnených dňa 12. júna 2012, 3. júla 2012 a 31. júla 2012 za účelom prešetrenia dodržiavania povinností vyplývajúcich účastníkovi konania ako predávajúcemu zo zákona o ochrane spotrebiteľa, zákona č. 281/2001 Z.z. o zájazdoch, podmienok podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a Občianskeho zákonníka. Ďalej poukázal na nedostatky, na ktoré poukazovala reportáž TV Markíza z 9. júna 2012, podané sťažnosti zo strany spotrebiteľov (konkrétne podnet V., F., I., M., V.), ktoré sa týkali kvality poskytovaných služieb, na reklamácie v súvislosti so zájazdom v termíne 7. - 18. júna 2012 a na hromadnú reklamáciu z 13. júna 2012.

K výroku a odôvodneniu rozhodnutia a k zmene vykonanej v rámci odvolacieho konania žalovaný uviedol, že výrok napadnutého rozhodnutia vyhovuje zásade právnej istoty rozhodnutí správnych orgánov. Poukázal na nutnosť chápať rozhodnutie ako univerzálny celok a na zásadu jednotnosti konania, v zmysle ktorej celé správne konanie tvorí jeden celok od svojho začatia až po jeho právoplatné ukončenie. Prvostupňové rozhodnutie a rozhodnutie o odvolaní nemožno posudzovať izolovane (individuálne), keďže sa jedná o rozhodnutia v tej istej veci, ale ich treba vykladať v ich vzájomnej súvislosti, nie samostatne. Prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v plnom rozsahu spĺňa všetky náležitosti výroku rozhodnutia a teda sú v ňom presne špecifikované skutky s uvedením miesta, času a spôsobu ich spáchania spolu s právnym vyhodnotením. Výrok napadnutého rozhodnutia logicky a vecne nadväzuje na výrok rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, kde žalovaný vyslovil, že napadnuté rozhodnutie mení vo výroku, ako aj v príslušnej časti odôvodnenia tak, že konkretizoval jednotlivú časť výroku napadnutého rozhodnutia a spôsob vykonanej zmeny. A teda pri porušení zákazu nekalých obchodných praktík jasne a zrozumiteľne uviedol, ako predmetné porušenie zákona znie. Napadnutý výrok obsahuje aj celkové zhrnutie zistených porušení zákona žalobcom, za ktoré mu bola žalovaným uložená peňažná pokuta, kde sa nachádzajú vymenované jednotlivé ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, vrátane § 4 ods. 1 písm. h) a § 5 ods. 1 zákona, ktorých obsah a rozsah nebol v odvolacom konaní predmetom vykonania žiadnych zmien, a ktoré tieto porušenia obsahuje výrok rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa spolu s popisom skutku. Z napadnutého rozhodnutia je teda zrejmé, že došlo k zmene prvostupňového rozhodnutia, v akej časti zmena nastala, a je z neho zrejmé nové znenie textu zmenou dotknutej časti a vo zvyšku výrokovej časti nebol v rámci odvolacieho konania vykonaný zásah, ktorý by mal povahu ich zmeny, resp. zrušenia. Zo znenia výroku je zrejmé, že pokuta ktorá bola v rámci odvolacieho konania znížená, bola uložená za porušenie § 4 ods. 1 písm. h), § 5 ods. 1 a § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a) a b) zákona o ochrane spotrebiteľa, teda okrem porušenia zákazu nekalých obchodných praktík aj za porušenie povinnosti zabezpečiť poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné použitie a porušenie zákazu klamania spotrebiteľa uvádzaním nepresných, nejasných a dvojzmyselných údajov o nákupných podmienkach.

Samotné odôvodnenie rozhodnutia obsahuje chronologicky a jasne uvedený priebeh daného správneho konania a obsahuje aj odôvodnenie vykonanej zmeny, z ktorého je nepochybné, čoho sa predmetná zmena týkala a z akého dôvodu bolo k nej pristúpené. Žalovaný zdôraznil, že argumentácia odôvodnenia nie je v rozpore s výrokovou časťou rozhodnutia žalovaného a je s ňou v súlade, a nie je pre účastníka konania nezrozumiteľnou. Poukázal na skutočnosť, že odôvodnenie rozhodnutia obsahuje argumentáciu, ktorá sa síce explicitne nenachádza vo výroku, ale nemožno preto tvrdiť, že by bola výroková časť nepreskúmatelňá pre nedostatok dôvodov. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžd/26/2011, v ktorom Najvyšší súd SR ustálil, že v zmysle ústavného princípu právneho štátu je žiaduce, aby odvolací správny orgán, pokiaľ sa zmenou dotkne len časti výroku rozhodnutia, vyslovil aj, aký právny osud budú zdieľať zvyšné časti výroku, zmenou nedotknuté. Mlčanie právu neprislúcha, nakoľko prehľbuje právnu neistotu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí ďalej uvádza: „O mlčanie správneho orgánu však nejde v tej výnimočnej situácii, keď

z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nado všetku pochybnosť vyplýva záver, že odvolací správny orgán zvyšnú časť výrokovej časti zmeniť nechcel. Tomuto záveru môže napríklad zodpovedať aj taká konkludentnosť, že účastník konania sa pri uvedenej absencii „môže domnievať, že vo zvyšnej časti výroku prvostupňového rozhodnutia nenastala zmena, nakoľko takýto úmysel konajúceho orgánu z nižšie pripojeného odôvodnenia nepochybne vyplýva. Uvedené je možno vyjadriť záverom, že implicitne (nevýslovne) vyjadrený súlad výroku s odôvodnením ešte nedáva dôvod na vznik takej vady, ktorý by legitímne mohla vzbudzovať nádej u účastníka na zmenu rozhodnutia.“

Žalovaný je toho názoru, že vo výroku odvolacieho rozhodnutia nahradil výrok správneho orgánu prvého stupňa v takom rozsahu, v akom je napadnutým rozhodnutím rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa dotknuté. Žalovaný poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, ktorý vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy SR je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ak aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne článok 6 ods. 1 Dohovoru zahŕňa právo na súd, to znamená právo začať konanie na súde v občianskoprávných veciach ako jeden z jeho aspektov. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle cit. článku je zabezpečená zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03). Žalovaný poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 369/2010 a na sp. zn. I. ÚS 56/01.

Na záver žalovaný uviedol, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6S/195/2013 z 20. marca 2015 bol vydaný na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu, v súlade s platnými právnymi predpismi na základe správneho právneho posúdenia veci, je vo výroku vecne správny a preto navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok potvrdil a žalobcovu nepriznal náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, rozhodnutie žalovaného, ako aj vyjadrenie k odvolaniu žalobcu a konanie predchádzajúce jeho vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 1 ods. 1 písm. a) zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej kontrole“), tento zákon upravuje štátnu kontrolu predaja výrobkov a poskytovania služieb spotrebiteľom na vnútornom trhu (ďalej len „kontrola vnútorného trhu“).

Podľa § 2 písm. a) zákona o štátnej kontrole, kontrolou vnútorného trhu sa zisťuje, či výrobky a služby pri ich predaji a poskytovaní sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä či sa predávajú a poskytujú bezpečné, v správnom množstve, miere, hmotnosti a kvalite.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o štátnej kontrole, orgánom kontroly vnútorného trhu je Slovenská obchodná inšpekcia; vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti je nezávislá.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o štátnej kontrole, Slovenská obchodná inšpekcia je orgánom štátnej správy podriadeným Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky. Je rozpočtovou organizáciou napojenou na štátny rozpočet v kapitole Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“). Člení sa na Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave (ďalej len „ústredný inšpektorát“) a jemu podriadené inšpektoráty Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len „inšpektorát“), a to:

- a) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj,
- b) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj,
- c) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prievidzi pre Trenčiansky kraj,
- d) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre pre Nitriansky kraj,
- e) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj,
- f) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj,
- g) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj,
- h) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj.

Podľa § 3 ods. 3 zákona o štátnej kontrole, na čele Slovenskej obchodnej inšpekcie je ústredný riaditeľ, ktorého vymenúva a odvoláva minister hospodárstva Slovenskej republiky. Na čele inšpektorátu je riaditeľ, ktorého vymenúva a odvoláva ústredný riaditeľ.

Podľa § 3 ods. 4 zákona o štátnej kontrole, inšpektorát je v správnom konaní orgánom prvého stupňa.

Podľa § 6 ods. 1 písm. d) zákona o štátnej kontrole, inšpektor na základe výsledkov kontroly na mieste predaja výrobkov alebo poskytovania služieb nariadi záväzným pokynom kontrolovanej osobe vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov.

Podľa § 1 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa, tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

Podľa § 2 písm. b) bod č. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, na účely tohto zákona sa rozumie predávajúcim podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi ponúka alebo predáva výrobky, alebo poskytuje služby, alebo jeho splnomocnenec.

Podľa § 2 písm. i) zákona o ochrane spotrebiteľa, na účely tohto zákona sa rozumie službou akákoľvek činnosť alebo výkon, ktorý je ponúkaný spotrebiteľovi odplatne alebo bezodplatne s výnimkou činností

upravených osobitnými predpismi, nad ktorými vykonávajú dozor profesijné komory alebo iné orgány štátnej správy, ako sú uvedené v § 19 <..

Podľa § 2 písm. l) zákona o ochrane spotrebiteľa, na účely tohto zákona sa rozumie reklamáciou uplatnenie zodpovednosti za vady výrobku alebo služby.

Podľa § 2 písm. u) zákona o ochrane spotrebiteľa, na účely tohto zákona sa rozumie odbornou starostlivosťou úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly (ďalej len „orgán dozoru“) a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci je povinný predávať výrobky a poskytovať služby v bežnej kvalite; ak kvalita nie je predpísaná, môže predávajúci predávať výrobky v nižšej ako bežnej kvalite, len ak spotrebiteľa upozorní na všetky rozdiely.

Podľa § 4 ods. 1 písm. e) zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci je povinný zabezpečovať hygienické podmienky pri predaji výrobkov a poskytovaní služieb.

Podľa § 4 ods. 1 písm. h) zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci je povinný zabezpečiť predaj výrobkov a poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné použitie.

Podľa § 5 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, výrobca, predávajúci, dovozca alebo dodávateľ nesmú klamať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepresné, nejasné alebo dvojzmyselné údaje alebo zamlčať údaje o vlastnostiach výrobku alebo služby alebo o nákupných podmienkach.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

Podľa § 7 ods. 2 písm. a) a písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa, obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak

a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,

b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 7 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 <. a agresívna obchodná praktika podľa § 9 <.. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1 <..

Podľa § 8 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil.

Podľa § 8 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznámi obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejмый z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia, za

porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa, uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 <. pokutu do 2 000 000 Sk; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 5 000 000 Sk.

Podľa § 24 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti.

Podľa § 27 zákona o ochrane spotrebiteľa, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem § 20 ods. 3 písm. e) až h) <. a § 21 <. a § 26a <..

Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietáhov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne mu vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierné vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku, podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne mu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 34 ods. 5 Správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 52 ods. 1 <. a ods. <. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 741j písm. b) a c) zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, cestovná kancelária sa môže zbaviť zodpovednosti za škodu spôsobenú odstúpením od zmluvy alebo porušením povinností len vtedy, ak preukáže, že túto škodu nezavinila ani ona, ani jej dodávateľia služieb a škoda bola spôsobená treťou osobou, ktorá nie je spojená s poskytovaním zájazdu, udalosťou, ktorej nebolo možné zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, alebo v dôsledku neobvyklých a nepredvídateľných okolností.

Podľa § 741j ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, ak po začatí zájazdu cestovná kancelária neposkytne objednávateľovi služby alebo ich podstatnú časť riadne a včas alebo zistí, že mu ich nebude môcť poskytnúť, aj keď ju k tomu zmluva zaviazala, je povinná bezodkladne urobiť také opatrenia, aby mohol zájazd pokračovať.

Podľa čl. 1 ods. 1 <. veta prvá ústavy, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 <. ústavy, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 <. ústavy, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu, posúdiac argumentáciu odvolacích dôvodov žalobcov, konštatuje, že krajský súd sa vecne správne a dostatočne vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa len nasledujúce dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

V predmetnej právnej veci je v prvom rade potrebné skúmať, či rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu, ktorým bolo v časti porušenia zákazu nekalých obchodných praktík zmenené prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu je v súlade so zákonnými požiadavkami náležitostí, ktoré musí obsahovať správne rozhodnutie a teda či predmetné rozhodnutie je zrozumiteľné nielen pre správny orgán, ale aj pre samotných účastníkov konania. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že materiálne (obsahové) náležitosti rozhodnutia správneho orgánu vyplývajú z ustanovenia § 47 Správneho poriadku a vo vzťahu k výroku rozhodnutia z odseku 2 § 47 Správneho poriadku. Každý výrok musí obsahovať jasné, stručné a zrozumiteľné vyjadrenie toho, ako sa rozhodlo vo veci, ktorá je predmetom správneho konania, teda jednoznačnú konkretizáciu práva, ktoré bolo priznané, alebo povinnosti, ktorá bola uložená. Súčasťou výroku je uvedenie právneho predpisu, na podklade ktorého sa rozhodlo, a to uvedením konkrétneho ustanovenia právneho predpisu, čísla, pod ktorým bol predpis zverejnený a názov predpisu. V prípade, ak sa rozhoduje o uložení sankcie za správny delikt výrok musí obsahovať ďalšie náležitosti. Z ustanovenia § 47 ods. 2 SP však explicitne nevyplýva, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne vymedzenie konkrétneho protiprávneho konania, ktorého sa mal žalobca svojím konaním dopustiť. Dôležité je, aby pri ukladaní sankcie za správny delikt bol vo výroku opísaný skutok, za ktorý je sankcia ukladaná takým spôsobom, aby nemohol byť zamenený s iným. Zároveň Najvyšší súd poukazuje aj na uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu z 15. januára 2008 č. k. 2As 34/2006-73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS, z ktorého vyplýva, že výrok rozhodnutia musí obsahovať presný popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby nemohol byť zamenený s iným. Na podporu vyššie uvedeného súd dodáva, že výrok rozhodnutia je konštitutívnou, esenciálnou a je nevyhnutnou súčasťou správneho rozhodnutia, pretože v ňom správny orgán formuluje svoj názor v prejednávanej veci. Musí byť preto formulovaný tak, aby z neho bolo celkom jednoznačne poznať, akého správneho deliktu sa sťažovateľ dopustil a podľa akého ustanovenia zákona mu bola stanovená správna sankcia (Rozsudok Najvyššieho správneho súdu z 28. novembra 2007 č. k. 7As 7/2007-63).

Pri rešpektovaní zásady jednotnosti správneho konania a rozhodnutí správnych orgánov ako univerzálneho celku, výrok rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu obsahoval všetky podstatné náležitosti (výrok, odôvodnenie a poučenie), náležitosti boli v rozhodnutí dostatočne jasne a zrozumiteľne členené, aby nedošlo k pochybnostiam, ktorá časť je autoritatívnym výrokom a ktorá len odôvodnením výroku rozhodnutia. V časti výroku rozhodnutia, odvolací správny orgán výslovne uviedol, v ktorej časti sa mení výrok prvostupňového rozhodnutia a len v tej časti porušenia zákazu nekalých obchodných praktík vynechal konštatovanie porušenia povinnosti žalobcu o nepravdivých informáciách o názve hotela, t.j. o podstatnej náležitosti zmluvy (pri dodržaní zásad odbornej starostlivosti v danom čase vedieť mal a mohol, že deklarovaný názov hotela nezodpovedá skutočnosti). Zvyšných častí výroku sa odvolací orgán nedotkol s tým, že vzhľadom k vypusteniu vyššie citovaného textu znížil sankciu na 10.000,- Eur, čo náležite aj uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia. Berúc do úvahy nemenené výroky rozhodnutia, ktoré neboli zmenou dotknuté, odvolacie rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím tak predstavuje konečné rozhodnutie vo veci samej.

Najvyšší súd sa stotožňuje aj s názorom žalovaného vyplývajúceho z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžd 26/2011 z 28. februára 2012, v zmysle ktorého: „V zmysle ústavného princípu právneho štátu (čl. 1 ods. 1 <. veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) je žiaduce, aby odvolací správny orgán, pokiaľ sa zmenou dotkne iba časti výroku rozhodnutia, vyslovil aj, aký právny osud budú zdieľať zvyšné časti výroku, zmenou nedotknuté. Mlčanie právu neprislúcha, lebo prehľbuje neistotu spoločnosti. O mlčanie správneho orgánu však nejde v tej výnimočnej situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nado všetku pochybnosť vyplýva záver, že odvolací správny orgán zvyšnú časť výrokovej časti zmeniť nechcel. Tomuto záveru môže napríklad zodpovedať aj taká konkludentnosť, že účastník sa pri uvedenej absencii môže domnievať, že vo zvyšnej časti výroku prvostupňového rozhodnutia nenastala zmena, nakoľko takýto úmysel konajúceho orgánu z nižšie pripojeného odôvodnenia nepochybne vyplýva. Uvedené je možno aj vyjadriť záverom, že implicitne (nevýslovne) vyjadrený súlad výroku s odôvodnením ešte nedáva dôvod na vznik takej vady, ktorá by mohla legitímne vzbudzovať nádej u účastníka na zmenu rozhodnutia.“ V zmysle vyššie uvedeného, aj keď odvolací správny orgán výslovne neuviedol, že ostatné výroky rozhodnutia ostávajú nezmenené, nepochybne tento záver vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia.

K rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré uviedol žalobca pod sp. zn. 5Sž 106/01 súd uvádza, že toto rozhodnutie sa nevzťahuje na prejednávanú právnu vec, nakoľko sa týka nezákonnosti výroku rozhodnutia v tom zmysle, že: „Vykonaná zmena rozhodnutia, keď žalovaný opravil text prvostupňového rozhodnutia tak, že Colný úrad v Banskej Bystrici ukladá pokutu vo výške 150 000 Sk, je v rozpore so zákonom, lebo zvýšenú sankciu mohol uložiť iba žalovaný, a takéto zvýšenie nemohol subsumovať prvostupňovému správne orgánu“ a o takýto skutkový a právny stav veci nejde.

V druhom rade sa musel Najvyšší súd vysporiadať s tvrdením žalobcu o nedostatočnom zistení skutkového stavu odvolacieho správneho orgánu. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje so záverom krajského súdu, že rozhodnutie vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu. Na preukázanie pravdivosti skutku, správne orgány vykonali dostatočné dokazovanie, keď sa oboznámili s jednotlivými individuálnymi reklamáciami dovolenkujúcich v turnuse 7.6. - 18.6.2012, s hromadnou reklamáciou z 13. júna 2012, s fotodokumentáciou vytvorenou účastníčkou pobytu p. V., ktorú súd nepovažuje za účelovú, nakoľko zachytáva reálne udalosti (znečistená pláž, mačka na stole, ťažké mechanizmy nachádzajúce sa na pláži), ktoré by nedokázala naaranžovať, a tiež s fotodokumentáciou a videozáznamami vytvorenými inšpektormi Slovenskej obchodnej inšpekcie priamo na mieste samom. Súd dáva do pozornosti aj skutočnosť, že pre vyvodenie zodpovednosti je dôležité zistenie, že k porušeniu povinností žalobcu došlo už v prvom turnuse a dôkazy vytvorené inšpektormi len doplnili to, čo bolo zrejmé už z takého množstva reklamácií a tiež z fotodokumentácie vytvorenej v čase prvého turnusu. Žalobca sa nemôže zbaviť zodpovednosti za porušenie povinnosti v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, ku ktorej preukázateľne došlo, hoci medzičasom došlo k čiastočnému zlepšeniu dodržiavania povinností vo vzťahu k spotrebiteľom. Tvrdenie žalobcu, že prítomnosť ťažkých mechanizmov sa v inšpekčnom zázname konštatuje len v piatich dňoch z 11 dňového turnusu, neobstojí, nakoľko takmer každý deň je konštatované znečistenie pláže, z čoho vyplýva, že aj napriek snahe o čistenie pláže, táto bola i naďalej znečistená a dňa 24.6.2012 sa inšpektori zúčastnili fakultatívneho výletu, kedy nevykonali záznam z pláže. Správne orgány na základe zásady voľného hodnotenia dôkazov mali jednoznačne a úplne zistený skutkový stav veci a preukázané porušenie povinností žalobcu.

Konanie žalobcu tak naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty správneho deliktu (subjekt, objekt, objektívna stránka) a to nekalej obchodnej praxe a správne orgány, ako aj krajský súd vec správne právne posúdili. Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v preskúmvacom konaní spočíva v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej v § 7 ods. 1 <. písm. a) b<. zákona o ochrane spotrebiteľa v zákaze predávajúceho (poskytovateľa služby) vykonávať obchodnú prax nekalo, za ktorú zákonodarca považuje konanie v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a konanie, ktorým sa podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná. Zákonodarca v

zákon o ochrane spotrebiteľa upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa. Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky (§ 1 ods. 1 <., <. zákona o ochrane spotrebiteľa). Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval námietky žalobcu vzťahujúce sa na nesprávne právne posúdenie veci za nedôvodné. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu, zastáva zhodný názor ako prvostupňový súd, že skutkami kladenými žalobcovi za vinu napadnutými rozhodnutiami správnych orgánov oboch stupňov sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z právnej normy ustanovenej v § 7 ods. 1 <., <. písm. a), b) zákona o ochrane spotrebiteľa, tým, že porušil povinnosť zabezpečovať poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné použitie, porušil povinnosť zákazu klamať spotrebiteľa uvádzaním nepresných, nejasných a dvojzmyselných údajov o nákupných podmienkach poskytovanej služby a porušil zákaz nekalých obchodných praktík, čím došlo k porušeniu § 4 ods. 1 písm. h) a § 5 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa.

K námietke žalobcu uvedenej v odvolaní týkajúcej sa výšky uloženej sankcie, odvolací súd konštatuje, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu deliktu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa. Po posúdení podmienok a následkov konania žalobcu, odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď na základe skutkových zistení, ktorými mal preukázané konanie žalobcu porušujúce právne povinnosti ukladané mu zákonom, pristúpil k uloženiu sankcie. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 <. O.s.p.). Podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ zákonodarca v právnej norme § 24 ods.1 <. zákona o ochrane spotrebiteľa ustanovuje, že za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právnymi aktmi Európskych spoločenstiev v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 2 000 000 Sk (66.387,83 eur) a žalovaný uložil žalobcovi pokutu vo výške 10.000 Eur, rozhodol žalovaný v rozsahu rozpätia zákonom predpokladanej výšky sankcie.

Zároveň súd v súvislosti s preventívnou a represívnou úlohou sankcie poukazuje na Rozsudok Mestského súdu v Prahe z 16. novembra 2004 sp. zn. 10Ca 250/2003 v zmysle ktorého: „Preventívni úloha postihu nespočíva jen v účinku vůči žalobci. Postih musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností; tento účinek pak může vyvolat jen postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený. Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a nutně tak musí v sobě obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal.“

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa vykonal v predmetnej veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vo veci si zadovážil dostatok relevantných skutkových zistení na vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil, z ktorých dôvodov žalovaný ako príslušný odvolací správny orgán postupoval a rozhodol v súlade so zákonom, keď v rámci svojej právomoci zmenil vo výroku a v príslušnej časti odôvodnenia prvostupňové rozhodnutie, vychádzajúc v podstate z rovnakého skutkového stavu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu záver žalovaného správneho orgánu vyslovený v odôvodnení jeho rozhodnutia zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o ochrane spotrebiteľa, keď vykonaným dokazovaním v danej veci bolo dostatočne preukázané, že žalobca konaním kladeným mu za vinu porušil právne povinnosti vyplývajúce mu z § 4 ods. 1 písm. h), § 5 ods.

1, v spojení s § 7 ods. 1, 2 písm. a), b) a v spojení s § 8 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, za ktoré porušenia zodpovedá na základe objektívnej zodpovednosti.

Na základe vyššie uvedených skutočností a v spojení s citovanými ustanoveniami zákonov, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 OSP).

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a § 250k ods. 1 OSP, keď žalobkyni, ktorá nemala úspech vo veci náhradu trov konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.